

Nr. 10 (38)/ OCTOMBRIE 2023

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Argeșeni în Bătălia de la Odessa 1941

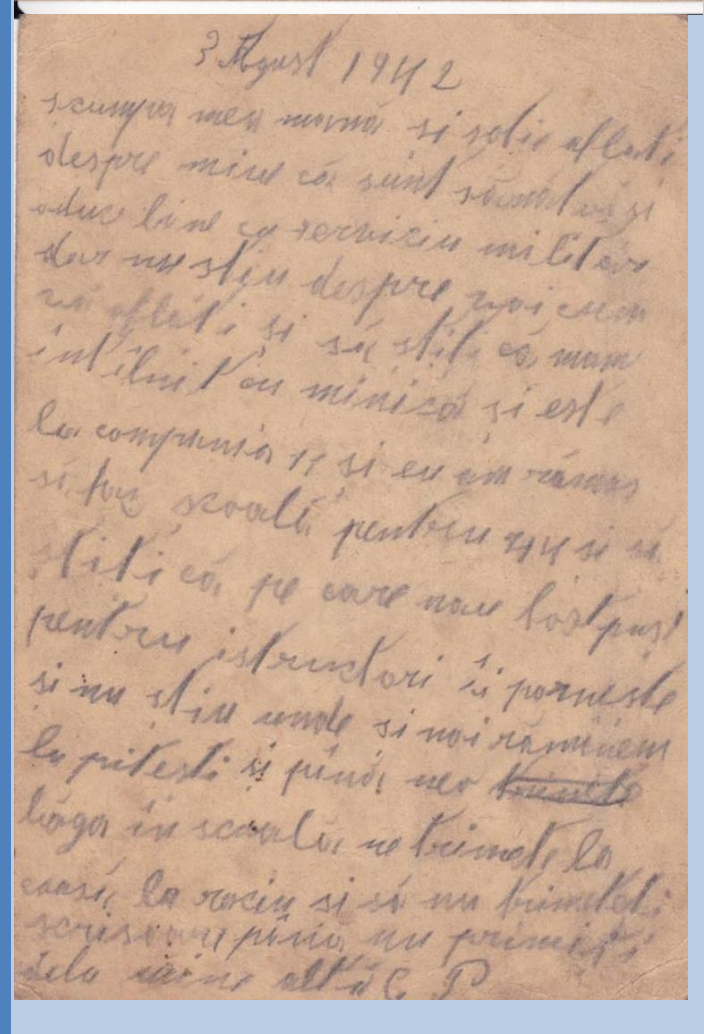
George IVAN

La începutul războiului Divizia 3 Infanterie se afla dislocată în jurul Bucureștilor, cu misiunea de a asigura liniștea și ordinea internă. Readuși în garnizoanele de reședință (Pitești, Câmpulung-Muscel, Curtea de Argeș), la 7 iulie 1941, pentru refacere au fost deplasați, între 18 și 20 iulie, spre zona de operații din Basarabia. În anul 1941 Divizia 3 Infanterie a avut mari pierderi pentru cucerirea Odesei.

Gavril Bălan, sublocotenent, comandant de pluton în Regimentul 1 Vânători (Divizia 3 infanterie) mărturisea din infernul luptelor „Ne găseam aproape pe culmea dealului, deal ce se afla în comuna Oktiabri, la 10 – 15 km nord de Odessa. Eram sigur că voi reuși să ajung să ating obiectivul, adică vârful dealului. Dar n-a fost să fie așa. Un glonț hain de mitralieră mi-a zdrobit femurul piciorului drept. Un alt glonț mi-a perforat mușchiul femurului stâng, iar alt glonț m-a atins superficial deasupra inimii. Am căzut. Ordonanța mi-a legat piciorul ca să nu pierd prea mult sânge și apoi a plecat după ajutor. Nu a reușit să se mai întoarcă. Era un ostaș viteaz, cinstit și prietenos... Fiind obosit și slăbit din cauza sângelui pierdut, am adormit. Spre seară a început să plouă și picăturile de apă ce mi-au căzut pe obraz m-au trezit. Am stat așa căzut până la ora 23, când niște soldați din plutonul meu s-au întors după muniție și mâncare”;

Ioan Ambrozie, locotenent, comandant de companie în Regimentul 16 Dorobanți (Divizia 7 infanterie) a declarat pe 31 august 1941, la Odessa: „Mi-a fost foarte greu să mă orientez în întuneric și pe un teren desfundat de ploaia care cernea din văzduh. Mergeam cu multă atenție, fiindcă puteam da oricând de inamic... După un timp, parcă am deslușit niște gemete înăbușite. Ne-am oprit ascultând... Pericolul îți ascute simțurile până la o perfecție de necrezut. Or fi ai

noștri? Deodată acel cuvânt scump pe care îl pronunțăm în momentele de mare durere: «Auleo mamă,

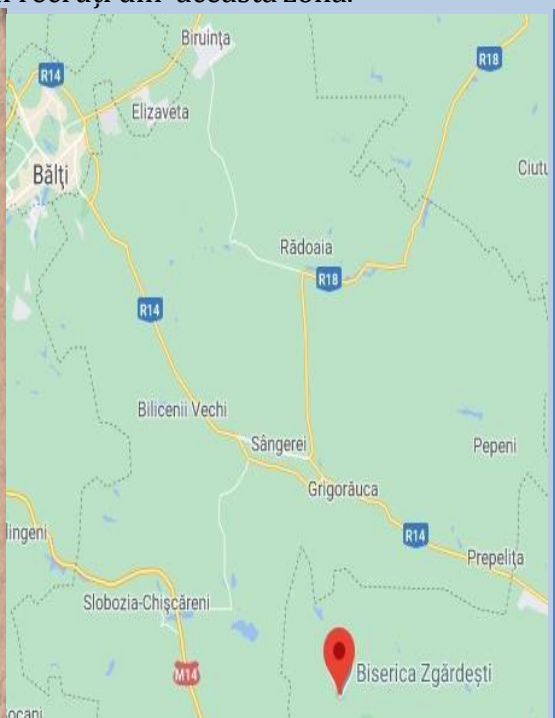
nu mai pot!». Erau ostași din Regimentul 4 Dorobanți (Divizia 3 Infanterie) care fuseseră răniți și nu au putut fi evacuați de sanitari. Parcă mi-ar fi luat cineva o piatră grea de pe inimă. Am intrat în vorbă cu ei, am obținut informațiile de care aveam nevoie și le-am dat primul ajutor”;

Istoriografia militară indică faptul că în anii 1942 și 1943 Regimentul 1 Vânători s-a aflat în refacere după luptele de la Odessa, a efectuat instruirea efectivelor sale formate din recruți ori rezerviști concentrați în zona Pitești, și a fost dislocată în mai multe rânduri în zona Cincu-Făgăraș pentru participarea la aplicații.

Cu toate acestea, prima scrisoare după concentrare arată că soldatul IONESCU Ion era aflat în misiune la Bălți (astăzi în Republica Moldova), de unde trimite o carte poștală în data de 2 februarie 1942 în care îi recomandă mamei sale Gherghina, cu o mențiune făcută în creion pe cartea poștală, să meargă în comuna Plopi (sat apropiat comunei Drăcșenei) și să ia legătura cu Ion Bărbulescu care a fost și el la Bălți pentru a afla detalii despre situația lui. Cenzura militară nu permitea ostașilor de pe front să dea detalii despre poziționarea soldaților, sau despre luptele la care au participat, însă mențiunile codurilor poștale ne arată localizarea la data trimiterii cărților poștale.

Pe data de 03.08.1942 soldatul Ionescu Ion Regimentul 1 Vânători își anunță familia că este la Pitești, s-a întâlnit cu Minică ("este la Compania 11") și că a rămas să facă "școală pentru 1944" propus pentru instructori, cei propuși urmând să fie porniți către o locație necunoscută... La 10.10.1942 trimite o scrisoare acasă în care codul poștal este din Pitești. Pentru ca apoi, iarăși, în 18.11.1942 avansat la gradul de caporal IONESCU Ion să trimită o nouă carte poștală din localitatea Zgârdești, Plasa Cernești, județul Băți.

Sergentul IONESCU T. Ion primise specializarea de instructor și era trimis cu unitatea sa, Divizia 3 Infanterie Instrucție în Basarabia pentru a instrui noii recruți din această zonă.

În anul 1943¹ atât Piteștiul, cât și Câmpulungul nu constituiau obiective speciale, la momentul respectiv ne-având nici o industrie de importanță strategică pentru economia războiului, nu erau ținte predilecte pentru bombardamentele americane. Atacul american de la 1 august 1943, deși a afectat din punct de vedere material prea puțin, dacă nu chiar deloc, pe piteșteni, care au *beneficiat* doar de o bombă incendiară, și aceea ne-explodată, din punct de vedere psihic a creat numeroase probleme. Aceasta se datora mai cu seamă și faptului că, dacă orașe importante precum Ploiești, București, Brașov erau apărate de zeci de baterii antiaeriene grele ori ușoare și de numeroase baze aeriene unde se aflau cantonate avioanele de vânătoare,

¹ [http://www.memoria.ro/marturii/perioade_istorice/perioada_celui_de-al_doilea_razboi_mondial/viata_cotidiana_in_urbea_pitesti_in_timpul_bombardamentelor_americane_\(1943-1944\)/176](http://www.memoria.ro/marturii/perioade_istorice/perioada_celui_de-al_doilea_razboi_mondial/viata_cotidiana_in_urbea_pitesti_in_timpul_bombardamentelor_americane_(1943-1944)/176)

Piteștiul nu se putea lăuda cu o apărare puternică întrucât deținea o singură baterie antiaeriană și aceea plasată în afara orașului.

Evenimentele care avuseseră loc în ultimele trei luni pe frontul de Est și pe frontul de Sud, față de succesele armatelor nord- americane, engleze și sovietice au făcut ca populația din Pitești și Câmpulung (ca dealtfel și în alte orașe ale țării) să fie pesimistă, mai ales că armata roșie se apropie de granița de est a României.

În conformitate cu Ordinul Comandamentului Apărării Pasive București din 7 ianuarie, orașul Pitești primea sarcina de a construi șase noi tranșee adăpost (de 30 metri lungime și acoperite) Totodată, s-au înmulțit controalele având ca obiect respectarea normelor de apărare pasivă, exemplu constituindu-l camuflarea luminilor noaptea.

Și dacă Guvernul plănuia evacuarea Ministerelor din Capitală, același lucru se întâmpla și cu efectivele Garnizoanei piteștene, cărora li se repartizaseră anumite localități pentru dislocarea unităților militare în caz de mobilizare: Regimentul 4 Dorobanți: Prundu - Bănăni - Geamăna - Dealul Viilor - Băsăngești; Col. Transport Hipo: Bradul de Sus; Regimentul 8 Pionieri Moto: Smeura de Sus și Jos, Viilor - Surdești; Ambulanța Divizionară: Papucești; Cartierul Diviziei: str. Trivale - Pitești; Regimentul 1 Vânători: Găvana - Valea Rea; Regimentul 6 Artilerie: Bascov - Moara Mierească; Escadrila 3 Cavalerie: Budeasa - Mărăcineni - Gropeni; Corpul Teritorial Argeș: Valea Mare - Isvorani - Lesnicioarele - Vieroși - Enciuștești - Târgul Dealului - Ștefănești.

În luna februarie se continuă cu și mai mare febrilitate măsurile preventive de apărare pasivă în eventualitatea unui bombardament executat de aviația inamică. Garnizoana orașului în cooperare cu Primăria Pitești au pus la punct un program de activitate din punct de vedere al apărării pasive. Astfel, Regimentul 8 Pionieri Moto pune la dispoziția Primăriei 30 de pionieri pe timp de șase zile pentru terminarea șanțurilor de adăpost antiaerian.

Regimentele: 1 Vânători, 4 Dorobanți, 6 Artilerie puneau la dispoziția Subzonei Apărării Pasive Argeș fiecare câte un lemnar pentru terminarea adăpostului Comandamentului.

Pentru ca ajutorul sanitar să fie cât mai eficace, mijloacele teritoriale se întăreau cu cele ale armatei, la activitatea sanitară putând lua parte și medicii evrei civili puneau la dispoziție municipalității 20 de pionieri împreună cu sculele necesare, care să fie folosiți ca gropari la cimitirul ortodox al orașului. Serviciul Auto avea în grijă ca mașinile să fie evacuate cât mai rapid afară din oraș, iar Serviciul Intendenței avea grijă să disperseze cuptoarele Brutăriei de campanie într-una din comunele vecine Piteștiului. Aceste măsuri își vor dovedi eficacitatea o dată cu începerea bombardamentelor aliate din primăvara și vara anului 1944.

Din motive de insuficiență a spațiului de cantonare Regimentul 1 Vânători (ca dealtfel și alte unități militare), care avea repartizată ca zonă de dislocare comunele Găvana și Valea Rea, a cerut noi spații de cartiruire pentru încă 451 soldați și 784 cai în comuna Bascov, comună ce urma să fie scoasă din planul de evacuare a populației civile.

-va urma-

